

Beproevingen

Colofon

ISBN: 978 94 6365 138 7

1e druk 2019

© 2019, Janine Keijser

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk papier

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

T H R I L L E R

BEPROEVINGEN

Janine Keijser

Voor mijn oma Wil, die mij vertelde dat ik een schrijver ben.

'Our lives begin to end the day we become silent about things that matter.'

Martin Luther King jr., dominee, politiek leider en strijder
voor burgerrechten
Nobelprijs voor de Vrede 1964

(15 januari 1929 - 4 april 1968)

HOOFDSTUK I

Mijn handen zaten vast. Ik kon me niet bewegen. Waar was ik?

Ik meende me deze plek te herinneren, maar mijn war-rige brein kon niet bedenken waarvan. Versuft keek ik uit mijn ogen. De witte muren van de ruimte kwamen op me af. Ze bewogen in golfbewegingen mijn kant uit en deinsden daarna weer terug. Er zat een witte deur aan mijn linkerkant. Zou ik die kunnen openen? Misschien als ik eerst op zou kunnen staan. Ik probeerde mijn voeten te bewegen, maar mijn zenuwen schenen de opdracht die ik ze vanuit mijn hersenen gaf niet op te merken. Was ik gedrogeerd?

Het verbaasde me dat ik niet in paniek was. Ik voelde me sereen. En dat terwijl ik alleen was, vastgebonden, zonder dat ik wist wat er met me ging gebeuren. Ze hadden me zeker iets gegeven. Had ik iets gegeten? Gedronken? Wat was mijn laatste heldere gedachte geweest? Waar was ik toen? En met wie?

Ik wilde mijn ogen uitwrijven, maar ook al hadden mijn handen niet vastgezet, dan nog had ik ze niet kunnen bewegen. Was ik verlamd? Ik schrok van deze gedachte. Maar zowel de gedachte als de schok leken ver van mij af te zweven, in een parallelle wereld. Ik probeerde me te concentreren. Ik had een studie afgerond en als advocaat gewerkt. Ik moest me toch kunnen focussen?

Het voelde net alsof ik terug in de tijd was, toen ik een ongeluk had gehad en niets meer kon, met een waas uit mijn ogen keek en geen concentratievermogen meer had. Maar dat was jaren geleden en ik had me daaraan weten te ontwor-

stelen. Bovendien had ik de afgelopen tijd veel gemediteerd, dat zou nu van pas moeten komen.

“Focus op één punt,” zei ik slaperig tegen mezelf. Ik probeerde uit alle macht mijn ogen open te houden terwijl ik naar de deurklink keek. Hij leek naar beneden te bewegen. De deur kwam mijn kant uit. Ik schudde mijn hoofd.

“Zo,” zei een vrouw die in de deuropening kwam staan. “Nu al wakker?” Ze keek even verbaasd. “Jij laat je moeilijk onder zeil brengen.”

Ik bekeek haar met een wazige blik. De korte donkere haren van de vrouw zaten in een net gestileerd kapsel. Ze had lichte ogen, maar door de kilte erin schenen ze duister. Het zou een aantrekkelijke vrouw zijn geweest als ze niet zo hard en scherp was in haar uiterlijk en manier van bewegen.

“Wat kijk je?” vroeg ze bars.

“Ik herken je.”

“Drink wat water. Ik zet het hier neer.” Ze zette een glas naast me op de grond.

“Hoe moet ik daarbij kunnen?” vroeg ik verdwaasd.

Met ogenschijnlijke tegenzin maakte de vrouw mijn handen los. Ze vielen als slappe touwtjes langs mijn lichaam.

“Wat nu?” Ik keek haar vragend aan.

“Het zal zo zijn uitgewerkt.” Ze vertrok.

“Dat is je geraden,” zei ik tegen de gesloten deur.

Ik bleef een paar minuten voor me uit staren, trachtend een herinnering aan de vrouw naar boven te halen, maar er kwam niets. Nog een tiental minuten later voelde ik eindelijk wat leven in mijn armen en benen. Ik stond op en viel weer op de grond. Ik bleef even liggen voordat ik een nieuwe poging waagde. Ditmaal bleef ik staan terwijl

ik met mijn handen de deurklink vastgreep. De klink ging niet naar beneden, hij was geblokkeerd vanaf de andere kant.

“Domme trut.” Ik wist even niet of ik het over de duistere dame had of over mijzelf. Ik had een aangeboren gave om in moeilijkheden verzeild te raken, dat kon ik mezelf moeilijk kwalijk nemen.

Ik ging op de grond zitten en nam een slok water. Ik had moeite om het door te slikken. Ik wreef over mijn slapen. Wanneer zou ik weer bij zinnen komen?

Net op het moment dat er een beeld naar de oppervlakte dreef van de vrouw en een man in een compleet andere setting, kwam ze de kamer binnenlopen. “Je hebt één minuut om je op te frissen.” Ze zette een bak water neer en een handdoekje. “Daarna mag je de meester alles gaan vertellen wat je weet en waar de anderen zijn.”

“De meester?” Ik lachte. “Ik dacht dat jij de dominante was in jullie relatie.”

“Beginnen die onzinnige hersenen van je weer te werken?” bitste ze. “Dom wijf.”

Ik keek haar doordringend aan. Mijn hersencapaciteit was in deze verlaagde versnelling nog altijd hoger dan de hare op topsnelheid. “Je bent wat? Achter in de veertig?” Ik wist dat ze veel jonger was, maar ik kon het niet laten haar te treffen waar ze het meest kwetsbaar leek.

Ze trok haar ogen tot spleetjes.

“Hoe komt het dat je empathische vermogens dan nog steeds niet ontwikkeld zijn?” vroeg ik.

“Waarom zou ik met jou meevoelen in alle ellende die je aantrekt?”

“Ik heb het niet over mezelf. Ik heb het over alles wat je hebt uitgespookt achter de schermen.”

Ze snoof luidruchtig en keek me aan met de ogen van een jager die zijn prooi wil lynchen.

“Ik weet alles.” Mijn blik deed niet onder voor haar kille uitdrukking. “Vertel dat je ‘meester’ maar.”

“Je weet minder dan je denkt.” Ze pakte me bij mijn schouders en schudde me ruw heen en weer. “Waar zijn de anderen?”

Ik spuugde haar in het gezicht.

“Trut.” Ze gaf me een klap.

“Je slaat als een meisje.”

Ze keek nu wild uit haar ogen. Ze pakte me bij mijn armen en boog ze achter mijn rug. Ik had haar precies waar ik haar hebben wilde. Ik deed mijn armen omhoog en drukte mijn ellenbogen diep in haar ribbenkast. Haar grip verslapte. Ik wurmde me los en rende struikelend naar de deur.

“Ik maak je af,” gromde ze terwijl ze naar adem hapte.

Ik opende de deur en sloeg hem dicht voordat ze achter me aan de hal in kon komen. Ze probeerde het handvat naar beneden te duwen, maar ik verzette me met alle kracht die ik in me had en draaide het slot om.

Ik liet me tegen de deur aan op de steriele witte vloer zakken. Ik wist nu waar ik was.

HOOFDSTUK 2

“Wat drink jij, Lara?” Hij bekeek het assortiment biologische bieren en knikte goedkeurend bij het zien van de prijs.

“Neem jij maar een Zatte, dan drink ik met je mee. En voor mij een appelvlierbessapje. Ik doe gezond.”

“Een biologisch biertje is toch ook gezond?” grijnsde hij.

“Je hebt gelijk. Doe mij er ook maar eentje.”

Terwijl hij de biertjes bestelde, zocht ik op de bovenverdieping een tafeltje voor vier uit. Mijn zus en haar vriend konden elk moment komen.

Rolan schoof me over de tafel het bierflesje van Brouwerij 't IJ toe. “Komen ze het eten brengen?”

“Wat denk jij voor vijf euro?”

“Vegetarisch?” vroeg hij met een schuin oog.

“Veganistisch.” Ik lachte inwendig om mijn keus voor mannen. En om mijn keus voor dit ‘restaurant’. Rolan viel hier duidelijk uit de toon met zijn mooie blouse en strak naar achter gekamde blonde haren. De overige mannen die hier rondliepen, hadden beduidend minder gevoel voor mode. Het krakerscafé was dan ook meer bedoeld voor mensen die zich inzetten voor het goede doel en daardoor geen geld verdienden om een dure maaltijd te bekostigen. Met de activisten waarmee ik acties had gevoerd tegen dierenleed, had ik hier de voorgaande jaren regelmatig zitten tafelen. Nu was ik er al even niet geweest.

“Ik ga de soep wel halen,” zei ik met een knipoog. Ik liep de trap af en schoof aan in de rij voor het voorgerecht. Ik vond het een luxe niet zelf te hoeven koken, en mijn inspira-

tie voor een smakelijke veganistische maaltijd was niet altijd even sterk. Als ik niet net buiten de stad was gaan wonen, had ik iedere avond een maaltje afgehaald.

“Hé, leuk je hier weer eens te zien!”

Ik draaide me om. Een vriend van Paul, een maatje van me uit het activistenclubje waarmee ik een paar jaar eerder de dood in de ogen had gekeken tijdens een actie tegen een louche varkenshouder, zwaaide naar me. Sebastian was een knappe kerel. Alleen daardoor viel ook hij uit de toon tussen de overige mannen. Wat zijn kleding en haarstijl betrof, paste hij prima in het plaatje.

Sebastian streek zijn ongekamde donkere haren naar achter. “Wie heb je daar bij je?” Hij gebaarde met een kleine knikbeweging naar Rolan, die schuin boven hem zat.

“Een vriend,” zei ik. Ik wist nog niet of het meer was dan dat. We gingen pas een paar weken met elkaar uit.

Hij lachte schaaftig en keek me daarna ernstig in de ogen. “Heb jij Paul nog gezien? Hij is moeilijk te pakken te krijgen.”

“Hij houdt zich rustig.”

“Je zou denken dat hij het activistenwereldje vaarwel heeft gezegd.”

“Dat kun je hem niet kwalijk nemen.” Nadat hij een maand in de gevangenis had doorgebracht na onze roekeloze actie, onder verdenking van poging tot moord op de veehouder die mij een kopje kleiner zou hebben gemaakt als Paul daar geen stokje voor had gestoken, leek me dat niet vreemd. Bovendien was zijn beste vriend Evert in diezelfde periode overleden door een ‘ongeluk’ waarbij de betreffende veehouder was betrokken.

“Nee, dat niet. Er is alleen een kwestie die ik graag met hem zou bespreken.” Hij keek om zich heen of niemand mee-

luisterde. “Misschien is de timing voor hem niet goed, maar als ik op jouw hulp kan rekenen, ben ik daar ook blij mee.”

Ik trok mijn wenkbrauwen op. “Waar gaat het over?”

“Ik kan er op dit moment niet zoveel over zeggen, maar bel me morgen alsjeblieft even.” Hij schreef zijn mobiele nummer op een bierviltje en stak het in de kontzak van mijn jeans.

Ik schepte twee kommen vol met een sterk naar pindakaas ruikende soep en liep de trap op naar boven.

“Ik geloof dat het pindasoep is,” zei ik.

Rolan trok vol afgrijzen zijn neus op.

“Het is lekker,” zei ik terwijl ik de soep opslurpte. “Maar het moet denk ik je smaak zijn.”

“Het is wel aardig.” Hij kon slecht liegen, een pre in een man.

“Het hoofdgerecht is ook iets Aziatisch,” grinnikte ik gemeen.

“Ik overleef het wel.” Hij lachte flauwtjes. “Waarom zat die vent aan je billen?”

Ik verslikte me. “Wat bedoel je? O, die kerel, dat is een vriend van een vriend en hij wil dat ik hem bel over een of andere kwestie.” Juist, dat klonk verhelderend.

“Wat voor kwestie?”

“Weet ik niet.” Ik voelde mijn wangen kleuren.

“O.” Hij keek me onderzoekend aan.

Ik deed niets fout, dus waarom zou ik me schuldig voelen als een man zijn telefoonnummer in mijn kontzak wilde steken? “Het heeft met een activistenzaak te maken. Ik kan er verder niets over zeggen, bedoel ik.”

“Oké.”

“Zal ik het hoofdgerecht halen?” Ik keek naar het bericht van mijn zus, die me tien minuten geleden had geappt dat ze er in vijf minuten was.

“Niet op Jacky en Alex wachten?” vroeg Rolan.

“Ze schuiven wel aan als wij aan het toetje zitten.” Ik stond op.

“Laat mij maar.” Rolan denderde de trap af.

Ik zag hem een achterdochtige blik werpen op een breed grijnzende Sebastian, die net op dat moment met een knipoog naar mij opkeek. Zeker een flauw geintje van het universum.

Verdiept in mijn artikel over de marketingtruc van visolie – waarom al die vissen gewelddadig uitknippen onder grote druk en verhitting voor een druppeltje olie, als je zonder alle inefficiëntie en het daarmee gepaard gaande dierenleed gezondere olie uit de algen kon halen die deze vissen aten en waar zij hun omega 3 van binnenkregen? – werkte ik een broodje avocado naar binnen. Ik had de neiging me te lang achtereen ergens in vast te bijten. En aangezien ik jarenlang last had gehad van een nekhernia en dat een zwak punt bleef, moest ik mezelf manen mijn rust te nemen. Nu mijn eigen zaak als freelance journaliste net een beetje begon te lopen, leek het mij geen goed plan weer lange tijd uitgeschakeld te zijn. Ik deed het scherm van mijn pc uit en leunde achterover. Mijn oog viel op het bierviltje, dat op de salontafel lag. Mijn mobieltje lag ernaast. Misschien kon ik mijn pauze goed gebruiken door een telefoontje te plegen.

Ik pakte mijn mobiel en het viltje en liet mezelf op de bank vallen, die uitkeek op het water dat mijn nieuwe woning omringde. Nadat ik uit De Pijp was verhuisd, was de ruimte en de vrijheid van het water om me heen een niet te missen luxe. Het was altijd al een klein wensje van me geweest om op het water te wonen.

“Hé, Sebastian!” riep ik door de telefoon. “Hoor je me?”

“Ik ben aan het werk, maar ik hoor jou goed, hoor.”

“Waar werk je? En waar wilde je me over spreken?”

“Leuk vriendje, Lara,” ontweek hij mijn vragen. “Waar heb je die opgepikt? Dispuutgenootje?”

“Haha.” Ik lachte droog. “Ik ben één jaar lid geweest van een vereniging en dat was niet het corps. Is dat een interessantere roddel dan mijn onverschrokken moed bij het infiltreren in een Spaans slachthuis?”

“Dat was me niet ontgaan. En ik heb Paul net uitgehoord over je. Ik moet toch weten met wie ik precies in zee ga.”

“In zee ga? Wie zegt dat ik het doe?”

“Paul gaat in ieder geval niet mee, dus ik reken op jou.”

“Mee waarheen?”

“Londen.”

“Wanneer?”

“Over een week.”

“Over één week?”

“Jij kunt ook later komen, maar ik ga volgend weekend met een paar vrienden die kant uit. Dan verrichten wij wel vast het voorwerk.”

“Waarvoor?”

“Het gaat om een actie. Ik kan er over de telefoon niet zoveel over zeggen. Niets gevaarlijks. Hoop ik. Maar wel noodzakelijk. We kunnen jouw hulp goed gebruiken.” Sebastian klonk alsof hij vond dat het me zo wel duidelijk moest zijn.

“Ik wil graag eerst weten waar ik me mee inlaat. Laten we zeggen dat het een lesje is uit het verleden niet zomaar ergens in te duiken. Zullen we wat afspreken?”

“Kun je morgen?”

“Loop anders ’s middags met me mee als ik de honden uitlaat in het bos.” Ik had sinds kort gezelschap van twee grote honden die ik had geadopteerd. Een altijd vrolijke Berner senner en een pracht van een husky. Normaal vroeg

de Berner continu mijn aandacht, maar voor de verandering lagen ze nu allebei rustig aan mijn voeten.

“Welk bos?”

“Heeft Amsterdam zoveel bossen, dan?”

“Waar precies?”

“Eerste parkeerplaats na de ingang, naast de Bosbaan. Bij het oorlogsmonument.”

“Oké. Zie ik je daar om drie uur.”

“Prima, tot dan.”

De honden renden enthousiast voor me uit. Ze hadden hun hele leven in een kooi doorgebracht en waren voor ze mij kenden nog nooit in het bos geweest. Het plezier spatte ervan af. Senna rende steeds een klein stukje weg om daarna weer terug te stormen en langs mijn benen te strijken. De husky, Anna, was al op leeftijd. Als ze aan het spoorzoeken was, hoorde ze me niet of wilde ze me niet horen. Toch bleef ze in de buurt en hield me met haar felle blauwe ogen in de gaten. Ik deed haar riem af, wat ze beloonde met likjes op mijn handen en in mijn gezicht.

“Neem je de honden mee naar Londen?” grapte Sebastian.

“Eerlijk gezegd is dat wel een probleem voor me,” zei ik ernstig. “Ik doe ze liever niet in een pension. Ik wil ze niet het gevoel geven dat ze in de steek worden gelaten, dat hebben ze al genoeg meegemaakt in hun leven. En het is duur.”

“Ken je niet iemand die op ze kan passen?”

“Ja, mijn moeder. Maar die staat er niet om te springen. En mijn tweelingzus wil het wel doen, maar is te druk op haar werk.”

“Ik zal je in ieder geval een korte inleiding geven.” Hij aaide een om ons heen draaiende Senna over haar bol. “Ben je bekend met het Science Centre Neston?”

“Nee, zegt me niets.” Ik riep Anna, die de bosjes in was gedoken. Ze kwam naar me toe lopen met zwarte modderpoten. Haar mooie witte vacht zat tot halverwege haar buik onder de zwarte smurrie. Ik deed haar aan de riem, zodat ik mijn aandacht bij Sebastian kon houden.

“Het is een onderzoekscentrum vlak boven Londen. Ze doen research voor internationale klanten, met name farmaceutische bedrijven.”

“Ah, je bedoelt het wetenschappelijk centrum dat laatst in het nieuws was vanwege de activisten die er demonstreerden tegen proefdieren? Ik heb begrepen dat de acties behoorlijk uit de hand zijn gelopen.” Ik ben tegen het gebruik van dieren voor proeven, om wat voor reden dan ook. Ik ben er stellig van overtuigd dat dieren niet op deze aarde rondlopen om door ons in hokjes te worden gestopt, met chemicaliën of ziektes te worden geïnfecteerd, te worden opengesneden, te worden misbruikt, of te worden gedood om ons leven te verlengen. Toch kon ik niet zeggen dat de manier waarop de activisten hadden opgetreden, mij aansprak. “Ze hadden een lijk opgegraven van een familielid van een van de bestuursleden, toch?”

Sebastian lachte smakelijk.

“Ik vind het een zieke grap.”

“Ja God, ik zou zelf ook liever geen lijken opgraven, maar je moet toegeven dat het wel de nodige publiciteit heeft opgeleverd.” Hij gaf me een schouderstootje.

“Ik heb met pijn in mijn hart mijn vader moeten begraven, en als ook maar iemand het in zijn hoofd zou halen zijn graf te schenden, dan is die persoon nog niet jarig,” zei ik met samengeknepen ogen. Het was ruim vijf jaar geleden dat mijn vader in mijn armen stierf. Het verdriet was dan wel minder heftig dan die eerste jaren na zijn dood, maar ik

miste hem nog iedere dag. Hij betekende de wereld voor mij. Ik kon me indenken dat de familie van de opgegraven dode het hier niet bij zou laten zitten.

“Je hebt gelijk. Het is niet om te lachen.” Hij deed oprecht zijn best zijn gezicht in de plooi te houden.

“Kun je me dan nu vertellen waarom ik hierbij betrokken zou moeten worden?” vroeg ik koeltjes.

“Sorry. Ik zal tot de kern komen. Het is eerlijk gezegd vrij ernstig.”

Ik snoof. “Net zo ernstig als het opgraven van een dierbare overledene?”

“In die categorie.”

“Vooruit. Vertel maar.” Ik zuchtte mijn ergernis om zijn laconieke manier van doen weg.

“Een van de activisten die meedeed aan deze actie tegen de bestuurder van het dierproefcentrum, is spoorloos verdwenen. Abby heet ze,” zei hij nu serieus.

“Het zou kunnen dat ze zich schuilhoudt nu Scotland Yard heeft aangekondigd stappen te ondernemen tegen alle betrokkenen,” opperde ik.

“Nee. Het is de vriendin van een goede vriend van me. Als ze zich gedeisd zou houden, zou ik het weten. Maar ze is de dag na een demonstratie tegen Neston, die een paar weken na de actie met het lijk was, door niemand meer gezien. Ze is al jaren actief voor onze Engelse zustergroepering en die krijgt al lange tijd bedreigingen aan haar adres vanuit de medische industrie en de grote laboratoria waar ze tegen vecht, maar ik ben bang dat het dit keer niet bij dreigementen is gebleven.”

“En de politie?”

“Die doet niets.”

Ik zag de zorgen en de ingehouden frustratie in zijn don-

kere ogen. “Ik bedoel, misschien is ze aangehouden vanwege die actie en mag ze niemand bellen. Dat gebeurt weleens. De politie wil dan niet dat ze andere verdachten te spreken krijgt.”

“Zou kunnen,” zei hij bedenkelijk.

“Of de gedupeerde bestuurder heeft haar te grazen genomen omdat ze aan zijn overleden moeder is gekomen,” zei ik sarcastisch.

“Ja, dat vermoed ik eerder.” Hij keek met een schuin oog naar mijn opgetrokken wenkbrauwen. “Het is mogelijk. Als je ziet wat die CEO allemaal uitvoert daar ... Daniel Wise. Hij heeft het wetenschappelijk centrum opgezet voor allerlei gruwelijke proeven, en mishandeling van de dieren is er aan de orde van de dag. Het is een regelrechte hel daar. Die man is ertoe in staat haar te laten verdwijnen, en ik ben bang dat het niet goed zal aflopen voor Abby.”

“Na de verdwijning van Evert zijn mijn ogen wijd geopend voor waar mensen toe in staat zijn om hun lucratieve, louche zaakjes in stand te houden.” Opzet van een boze dierenhater of een ongeluk met de auto, ik wist nog steeds niet met zekerheid wat er met hem was gebeurd.

Ik schrok op door de hand die Sebastian troostend op mijn schouder legde. “Ik kende Evert ook. Niet heel goed, maar het deed me echt wel wat.”

Ik deed een stapje naar achter. “En wat verwacht je nu van mij?” Ik moest ervoor waken weer in een lastig parket verwickeld te raken. Ik had al genoeg drama meegemaakt in mijn korte leven.

“Jij bent een slimme meid.” Hij keek me oprecht aan. “Je bent jurist geweest en nu werkzaam als journalist.”

“Ja, en?” vroeg ik achterdochtig.

“Je hoeft bijna niets te doen,” zei hij luchtig. “Je hoeft al-

leen maar mee te gaan om een beetje de jurist uit te hangen en het een en ander te documenteren. Precies in jouw straatje, dus.”

“Wat is jullie plan?”

“Dus je gaat mee?”

Inwendig vervloekte ik de gevaarlijke combinatie van twee van mijn karaktertrekken: mijn nieuwsgierigheid en mijn drang de wereld te redden. “Vertel.”